

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **L. B.,** zastoupené advokátkou JUDr. Alenou Strnadovou se sídlem Tovaryšský vrch 1358/3, Liberec 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2004, sp. zn. 59 Az 119/2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 5. 2004, č. j. OAM-1932/VL-20-03-2004, o zamítnutí její žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), čímž namítá nepřezkoumatelnost, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Stěžovatelka tvrdí, že byla v řízení o žalobě porušena krajským soudem její zákonná práva, jelikož jí nebyla umožněna účast v tomto řízení, když jí nebyla doručena výzva krajského soudu podle § 51 s. ř. s., takže se nemohla dostavit k jednání soudu.

Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu a zároveň žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 18. 5. 2004 na základě žádosti, v níž je jako důvod žádosti o azyl uvedeno, že stěžovatelka pracovala jako barmanka, jeden opilý host rozbil hrací automat a majitel baru po ní chtěl, aby zaplatila škodu. Pod nátlakem podepsala, že mu dluží 2 000 USD, a odjela je vydělat do ČR, kde poté obdržela správní vyhoštění a tak se pokusila legalizovat pobyt vstupem do azylového řízení. Totéž vyplývá i z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 24. 5. 2004, kde doplnila, že důvodem jejího pronásledování ze strany majitele baru je zčásti i její ruská národnost.

Žalovaný předmětnou žádost o poskytnutí azylu zamítl svým výše označeným rozhodnutím ze dne 27. 5. 2004 jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť shledal, že důvodem její žádosti o azyl je snaha vyhnout se pronásledování ze strany majitele baru a jeho společníků a legalizace pobytu, tedy důvody, jež nelze podřadit taxativnímu výčtu důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu. Proto žalovaný zamítl její žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a s její snahou o legalizaci pobytu v ČR ji odkázal do rámce zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

Proti tomuto zamítavému rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě odůvodněnou zejména obecnými výtkami proti nesplnění některých náležitostí azylového řízení podle zákona o azylu a zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu.

Krajský soud v Ostravě tuto žalobu zamítl shora označeným rozsudkem vydaným bez ústního jednání, když uvedl, že stěžovatelka neopustila Ukrajinu z některého z azylově relevantních důvodů. Žalovaný měl dostatek podkladů pro rozhodnutí a krajský soud se ztotožnil s názorem uvedeným v jeho žalobou napadeném rozhodnutí. Stěžovatelčiny potíže plynuly z jednání soukromých osob a stěžovatelka se ani neobrátila o pomoc na policejní či jiné státní orgány. I krajský soud tak dospěl k závěru, že její žádost o azyl byla zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a neshledal ani žádné pochybení ve smyslu nároků na správní řízení podle správního řádu. Ze všech těchto důvodů krajský soud posuzovanou žalobu zamítl výše označeným rozsudkem napadeným touto kasační stížností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí

o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Stěžovatelka uplatňuje v kasační stížnosti jedinou námitku, když tvrdí, že byla porušena její procesní práva, neboť jí nebyla doručena výzva krajského soudu podle § 51 s. ř. s. Toto ustanovení upravuje situace, kdy může krajský soud rozhodnout bez nařízení jednání, a ve svém odstavci 1 říká: *„Soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.“*

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 26. 7. 2004 zaslal krajský soud stěžovatelce výzvu, v níž ji právě ve smyslu tohoto ustanovení vyzval, aby se vyjádřila, zda souhlasí s tím, aby krajský soud rozhodl ve věci samé bez jednání, a upozornil ji, že souhlas bude udělen také tehdy, pokud do dvou týdnů nevyjádří svůj nesouhlas s takovým projednáním věci (výzva založena na č. l. 14 soudního spisu). Tato výzva byla stěžovatelce doručena 30. 7. 2004, jak stěžovatelka potvrdila svým podpisem (dodejka založena na č. l. 13 soudního spisu). Stěžovatelce tedy byla tato výzva doručena, ona nijak nezareagovala a krajský soud tak nepochybil, pokud 12. 11. 2004 rozhodl ve věci samé bez jednání. Námitka tvrdící opak se tedy nezakládá na pravdě.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění namítaného důvodu kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť v souzené věci není rozsudek krajského soudu stižen nepřezkoumatelností, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu